

บทที่ 4

ผลการวิจัยและวิจารณ์

ผลจากการวิจัย การยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของชุมชนชายฝั่งทะเล เขตบางขุนเทียน ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบสอบถามที่มีทั้งคำถามปลายเปิดและคำถามปลายปิด เพื่อนำมาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์และอภิปรายผล มีดังนี้

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ สถานภาพทางสังคม และการเคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 ข้อมูลและระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และข้อมูลระดับความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับและระดับการยอมรับทางความคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลการกำหนดรูปแบบของการท่องเที่ยวในพื้นที่ และข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการจัดรูปแบบท่องเที่ยวในพื้นที่

ส่วนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อบอกให้ทราบถึงลักษณะบางประการที่จะเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ซึ่งรายละเอียดข้อมูลทั่วไปมีดังนี้ (ตารางที่ 2)

เพศ

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ มากกว่าครึ่งเป็นเพศชาย (ร้อยละ 54.5) และเป็นเพศหญิง ร้อยละ 45.5

อายุ

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามส่วน (ร้อยละ 39.0) มีอายุอยู่ในช่วงอายุ 41- 50 ปี รองลงมา คือ ช่วงอายุน้อยกว่าและเท่ากับ 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 28.6 ส่วนช่วงอายุระหว่าง 31 – 40 ปีมีร้อยละ 20.3 และช่วงอายุมากกว่า 50 ปี ร้อยละ 12.1

สถานภาพ

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 64.1) มีสถานภาพสมรส รองลงมา คือ สถานภาพ โสดมีร้อยละ 28.6 และมีเพียงร้อยละ 7.2 ที่มีสถานภาพหย่าร้าง

ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน

กลุ่มตัวอย่างมีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อยู่ในช่วงระยะเวลาระหว่าง 41 – 50 ปี คิดเป็น ร้อยละ 28.3 รองลงมาคือ ช่วงระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ระหว่าง 21 – 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 25.5 ส่วนช่วงเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่น้อยกว่าและเท่ากับ 20 ปีถึงร้อยละ 19.3 ช่วงเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ระหว่าง 31 – 40 ปี ร้อยละ 18.6 และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่มากกว่า 50 ปีขึ้นไป ร้อยละ 8.3

ระดับการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสาม (ร้อยละ 46.9) มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และไม่ได้เรียนหนังสือ คิดเป็นร้อยละ 17.9, 13.4 และ 11.7 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญญา/ปวส.และปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 6.2 และ 3.8 ตามลำดับ

อาชีพ

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสาม (ร้อยละ 42.1) มีอาชีพรับจ้าง รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพประมงร้อยละ 29.7 ประกอบอาชีพประมงทั้งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและจับสัตว์น้ำ เช่น ทำวังกุ้ง เพาะเลี้ยงหอยแครง และจับสัตว์น้ำโดยทำโปงพาง เป็นต้น นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 24.1 ประกอบอาชีพค้าขาย และร้อยละ 4.1 ประกอบอาชีพ ข้าราชการ/พนักงานบริษัท ทั่วไป

รายได้

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสาม (ร้อยละ 39.0) มีรายได้ระหว่าง 60,001 – 90,000 บาท/ปี มีรายได้ระหว่าง 90,001 – 120,000 บาท/ปี และรายได้น้อยกว่าและเท่ากับ 60,000 บาท/ปี คิดเป็นร้อยละ 26.2 และ 21.4 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้มากกว่า 120,000 บาท/ปี มีอยู่ร้อยละ 13.4

ตำแหน่งทางสังคม

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสาม (ร้อยละ 69.8) มีตำแหน่งทางสังคมเป็นประชาชนทั่วไปที่ไม่มีตำแหน่งหรือเป็นสมาชิกกลุ่มใด ๆ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคณะกรรมการชุมชน และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในพื้นที่ มีอยู่เพียงร้อยละ 20.7 และ 10.4 ตามลำดับ

การเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสาม (ร้อยละ 77.2) ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่มีเพียงร้อยละ 22.8 ในการเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มตัวอย่างที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยว ประกอบด้วยกลุ่มที่เคหขายอาหารทะเลทั้งสดและแห้งร้อยละ 21.2 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เคยให้คำแนะนำกับนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ร้อยละ 19.7 ขับเรือนำเที่ยว ร้อยละ 18.2 ขายของที่ระลึก ร้อยละ 16.7 ทำหน้าที่บริการเสิร์ฟให้กับนักท่องเที่ยว ร้อยละ 12.1 และขายบัตรนำเที่ยว ร้อยละ 10.6 มีเพียงร้อยละ 1.5 ที่เคยทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

		(n = 290)	
	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ			
	ชาย	158	54.5
	หญิง	132	45.5
อายุ			
	น้อยกว่าและเท่ากับ 30 ปี	83	28.6
	31 - 40 ปี	59	20.3
	41 - 50 ปี	113	39.0
	มากกว่า 50 ปี	35	12.1
สถานภาพ			
	โสด	83	28.6
	สมรส	186	64.1
	หย่า	21	7.2
ระยะเวลาในการอาศัยอยู่ในชุมชน			
	น้อยกว่าและเท่ากับ 20 ปี	56	19.3
	21 - 30 ปี	74	25.5
	31 - 40 ปี	54	18.6
	41 - 50 ปี	82	28.3
	มากกว่า 50 ปี	24	8.3
ระดับการศึกษา			
	ไม่ได้เรียนหนังสือ	34	11.7
	ประถมศึกษา	136	46.9
	มัธยมศึกษาตอนต้น	52	17.9
	มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	39	13.4
	อนุปริญญา/ปวส.	18	6.2
	ปริญญาตรี	18	3.8

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	n = 290	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพ		
ประมงเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและจับสัตว์น้ำในธรรมชาติ	86	29.7
รับจ้าง	122	42.1
ค้าขาย	70	24.1
ข้าราชการ/พนักงานบริษัททั่วไป	12	4.1
รายได้		
น้อยกว่าและเท่ากับ 60,000 บาท/ปี	62	21.4
60,001 – 90,000 บาท/ปี	113	39.0
90,001 – 120,000 บาท/ปี	76	26.2
มากกว่า 120,000 บาท/ปี	39	13.4
สถานภาพทางสังคม		
ประชาชนทั่วไป	200	68.9
ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	30	10.4
คณะกรรมการชุมชน	60	20.7
การเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่		
ไม่เคย	224	77.2
เคย	66	22.8
เข้าร่วมในหน้าที่ (เฉพาะประเด็นนี้มีผู้ตอบ= 66 คน)		
ขับเรือนำเที่ยว	12	18.2
เป็นมัคคุเทศก์	1	1.5
ทำหน้าที่บริการเรือชูชีพให้กับนักท่องเที่ยว	8	12.1
ขายของที่ระลึก	11	16.7
ขายบัตรนำเที่ยว	7	10.6
ขายอาหารทะเลทั้งสดและแห้ง	14	21.2
ให้คำแนะนำกับนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว	13	19.7

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ป่าชายเลน

2.1 ข้อมูลการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ร้อยละ 77.2 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีอยู่ร้อยละ 28.8 (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 การได้รับข่าวสารของกลุ่มตัวอย่างในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การได้รับข่าวสารการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคย	66	28.8
เคย	224	77.2
รวม	290	100

รายละเอียดเกี่ยวกับการได้รับข่าวสารการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่างดังแสดงในตารางที่ 4 อธิบายได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 96.4 เคยได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากแหล่งวิทยุและโทรทัศน์ โดยมีความถี่ 1 – 2 ครั้ง/เดือน ส่วนร้อยละ 3.6 ไม่เคยได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เมื่อสอบถามเกี่ยวกับการได้รับข่าวสารฯเพียงพอแล้วหรือยังต้องการข่าวสารเพิ่มเติม พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเพียงพอในการรับข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพียงพอแล้วคิดเป็นร้อยละ 70.9 และกลุ่มตัวอย่างที่ยังต้องการข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มเติมคิดเป็นร้อยละ 29.1 โดยมีความต้องการข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามส่วน คิดเป็นร้อยละ 63.4 เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากแหล่งข่าวสารหนังสือพิมพ์ โดยมีความถี่ 1 – 2 ครั้ง/เดือน รองลงมาคือไม่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศคิดเป็น ร้อยละ 19.6 และเคยได้รับข่าวสารฯ

มากกว่า 2 ครั้ง/เดือน คิดเป็นร้อยละ 17.0 ส่วนกลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งได้รับข่าวสารอย่างเพียงพอแล้วคิดเป็นร้อยละ 55.9 มีเพียงร้อยละ 44.1 ที่ยังต้องการข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มเติม

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามส่วน (ร้อยละ 70.3) เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากแหล่งข่าวสารนิตยสาร/วารสาร/สิ่งพิมพ์อื่นๆ โดยมีความถี่น้อยกว่า 1 – 2 ครั้ง/เดือน รองลงมาคือเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่า 2 ครั้ง/เดือน คิดเป็นร้อยละ 19.6 และไม่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คิดเป็นร้อยละ 9.8 ส่วนการรับข่าวสารการท่องเที่ยวเชิงนิเวศพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งเพียงพอแล้วในการรับข่าวสารแล้วคิดเป็นร้อยละ 58.9 มีเพียงร้อยละ 41.1 ที่ยังต้องการข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มเติม

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งคิดเป็นร้อยละ 59.4 เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากเจ้าหน้าที่เขตบางขุนเทียน โดยมีความถี่ 1 – 2 ครั้ง/เดือน รองลงมาคือเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่า 2 ครั้ง/เดือน คิดเป็น ร้อยละ 27.2 และไม่เคยได้รับข่าวสารฯ คิดเป็นร้อยละ 13.4 ส่วนการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกินกว่าครึ่งหนึ่ง ได้รับข่าวสารเพียงพอแล้วคิดเป็นร้อยละ 58.9 มีเพียงร้อยละ 41.1 ที่ยังต้องการข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มเติม มีความต้องการข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ต้องการเพิ่มเติมคือการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

กลุ่มตัวอย่างเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 48.7) เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากผู้นำชุมชน โดยมีความถี่ 1 – 2 ครั้ง/เดือน รองลงมาคือเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่า 2 ครั้ง/เดือน คิดเป็น ร้อยละ 31.7 และไม่เคยได้รับข่าวสาร คิดเป็นร้อยละ 19.6 ส่วนการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งได้รับข่าวสารเพียงพอแล้วคิดเป็นร้อยละ 60.3 มีเพียงร้อยละ 39.7 ที่ยังต้องการข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มเติม

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 58.5) เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากเพื่อนบ้าน โดยมีความถี่ 1 – 2 ครั้ง/เดือน รองลงมาคือเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่า 2 ครั้ง/เดือน คิดเป็น ร้อยละ 23.3 และไม่เคยได้รับข่าวสารฯ คิดเป็นร้อยละ 8.3 ส่วนการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองใน

สามส่วน ได้รับข่าวสารเพียงพอแล้วคิดเป็นร้อยละ 72.3 มีเพียงร้อยละ 27.7 ที่ยังต้องการข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มเติม

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 61.2 เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากญาติ โดยมีความถี่ 1 – 2 ครั้ง/เดือน รองลงมาคือเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่า 2 ครั้ง/เดือน คิดเป็น ร้อยละ 21.4 และไม่เคยได้รับข่าวสารฯ คิดเป็นร้อยละ 17.4 ส่วนการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามส่วน ได้รับข่าวสารฯเพียงพอแล้วคิดเป็นร้อยละ 71.9 มีเพียงร้อยละ 28.1 ที่ยังต้องการข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มเติม

ตารางที่ 4 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

(n = 224คน)

แหล่งข่าว	ความถี่ในการรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ร้อยละ)			ความเพียงพอในการรับข่าวสาร (ร้อยละ)		ความต้องการข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มเติม
	ไม่เคย	1-2 ครั้ง/เดือน	มากกว่า 2 ครั้ง/เดือน	ไม่เพียงพอ	เพียงพอ	
1. วิทยุ/โทรทัศน์	3.6	96.4	0	29.1	70.9	สถานที่ท่องเที่ยว
2. หนังสือพิมพ์	19.6	63.4	17.0	44.1	55.9	
3. นิตยสาร/วารสาร/สิ่งพิมพ์อื่นๆ	9.8	70.3	19.6	41.1	58.9	
4. เจ้าหน้าที่เขตบางขุนเทียน	13.4	59.4	27.2	41.1	58.9	การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว
5. ผู้นำชุมชน	19.6	48.7	31.7	39.7	60.3	
6. เพื่อนบ้าน	8.3	58.5	23.3	27.7	72.3	
7. ญาติ	17.4	61.2	21.4	28.1	71.9	

เมื่อนำข้อมูลความถี่ในการรับรู้ข่าวสารมาจัดระดับพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งมีการรับรู้ข่าวสารอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 57.6 รองลงมาคือระดับต่ำ ร้อยละ 27.2 และระดับสูง ร้อยละ 15.2 ตามลำดับ (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 ระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

(n= 290 คน)

ระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับต่ำ	79	27.2
ระดับปานกลาง	167	57.6
ระดับสูง	44	15.2
รวม	290	100

2.2 ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน

ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนของกลุ่มตัวอย่างมีรายละเอียด ดังแสดงใน ตารางที่ 6 สรุปได้ดังนี้

ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

องค์ประกอบด้านพื้นที่

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทราบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อก่อให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ (ร้อยละ 95.9) โดยเห็นว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมุ่งเน้นเพื่อรักษาระบบนิเวศป่าชายเลนให้คงอยู่ตลอดไป (ร้อยละ 84.1) และเห็นว่าการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องมีความรับผิดชอบต่อแหล่งธรรมชาติในท้องถิ่น (ร้อยละ 77.2)

องค์ประกอบด้านการจัดการ

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามมีความรู้ความเข้าใจว่าการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรให้บริการข้อมูลความรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นให้กับนักท่องเที่ยว (ร้อยละ 64.5) ส่วนความเห็นว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องการปริมาณนักท่องเที่ยวจำนวนมาก (Mass tour) มีเพียงร้อยละ 28.6

องค์ประกอบด้านกิจกรรม

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามมีความรู้ว่า คนในชุมชนมีหน้าที่ต้องสนับสนุนและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ร้อยละ 76.9) และเห็นว่ากิจกรรมท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้มีการฟื้นฟูพื้นที่ป่าชายเลนที่เสื่อมโทรมได้ (ร้อยละ 62.8)

องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม

กลุ่มตัวอย่างครึ่งหนึ่งมีความเห็นว่าคนในชุมชนเท่านั้นที่สามารถแสดงความคิดเห็นในการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่ (ร้อยละ 50) และเห็นว่าประชาชนในท้องถิ่นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องที่จะต้องมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว (ร้อยละ 51.4) ส่วนกลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามมีความเห็นว่าจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศช่วยเพิ่มรายได้ให้กับประชาชนในท้องถิ่น (ร้อยละ 79)

ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน

การใช้ประโยชน์ทรัพยากรอย่างยั่งยืน

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 51) เห็นว่า การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน หมายถึง การใช้ประโยชน์จากป่าชายเลนให้มากที่สุดตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น ร้อยละ 55.9 เห็นว่าป่าชายเลนไม่เหมาะสมที่จะเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และ ร้อยละ 54.8 เห็นว่าป่าชายเลนเป็นทรัพยากรที่เกิดขึ้นเอง สามารถตัดทำลายได้โดยไม่หมดสิ้นไป

การฟื้นฟูทรัพยากรป่าชายเลน

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามมีความรู้ว่า สามารถฟื้นฟูป่าชายเลนได้โดยการปลูกต้นไม้ป่าชายเลนเพิ่มขึ้น (ร้อยละ 72.1) ป่าชายเลนที่มีความอุดมสมบูรณ์ลดลงมีผลกระทบต่อสภาพหลายของชายฝั่ง (ร้อยละ 76.6) การลดลงของป่าชายเลนมีผลต่ออัตราการเจริญเติบโตของกุ้ง หอย ปู และปลาบริเวณชายฝั่ง (ร้อยละ 74.8) ป่าชายเลนที่เพิ่มขึ้นทำให้มีการเพิ่มจำนวนของสัตว์น้ำวัยอ่อนบริเวณชายฝั่งเพิ่มขึ้นด้วย (ร้อยละ 74.1) และปริมาณของสัตว์น้ำวัยอ่อนไม่เกี่ยวข้องกับการลดลงของพื้นที่ป่าชายเลน (ร้อยละ 50.7)

การสงวนรักษาทรัพยากรป่าชายเลน

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามมีความรู้ว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นแนวทางของการเก็บรักษาป่าชายเลนให้คงอยู่ยาวนานขึ้น (ร้อยละ 68.3) และป่าชายเลนที่เหลืออยู่บริเวณชายฝั่งควรเก็บรักษาไว้ไม่ให้มีการตัดทำลาย (ร้อยละ 79.9)

ตารางที่ 6 ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน

ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	ตอบคำถามได้ 1 คะแนน		ตอบคำถามได้ 0 คะแนน	
	จำนวน(คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ด้านพื้นที่				
1. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อก่อให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ	278	95.9	12	4.1
2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศมุ่งเน้นเพื่อรักษาระบบนิเวศป่าชายเลนให้คงอยู่ตลอดไป	244	84.1	46	15.9
3. การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องมีความรับผิดชอบต่อแหล่งทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น	224	77.2	66	22.8
ด้านการจัดการ				
4. การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรให้บริการข้อมูลความรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นให้กับนักท่องเที่ยว	187	64.5	103	35.5
5. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องการปริมาณนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก (Mass tour)	83	28.6	207	71.4
ด้านกิจกรรม				
6. คนในชุมชนมีหน้าที่ต้องสนับสนุนและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	22.3	76.9	67	23.1
7. กิจกรรมท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้มีการฟื้นฟูพื้นที่ป่าชายเลนที่เสื่อมโทรม	182	62.8	108	37.2
ด้านการมีส่วนร่วม				
8. คนในชุมชนเท่านั้นที่สามารถแสดงความคิดเห็นในการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่นี้	145	50.0	145	50.0
9. คนในชุมชนเท่านั้นที่สามารถแสดงความคิดเห็นในการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่นี้	229	79.0	61	21.0
10. การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับประชาชนในท้องถิ่น	148	51.4	141	48.6

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน	ตอบคำถามได้ 1 คะแนน		ตอบคำถามได้ 0 คะแนน	
	จำนวน(คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ป่าชายเลน				
การใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน				
11. การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน หมายถึง การใช้ประโยชน์จากป่าชายเลนให้มากที่สุดตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น	148	51.0	142	49.0
12. ป่าชายเลนสามารถไม่เหมาะสมที่จะเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจได้	162	55.9	128	44.1
13. ป่าชายเลนเป็นทรัพยากรที่เกิดขึ้นเอง สามารถตัดใช้ได้โดยไม่หมดสิ้นไป	159	54.8	131	45.2
การฟื้นฟูทรัพยากรป่าชายเลน				
14. การฟื้นฟูป่าชายเลนได้โดยการปลูกต้นไม้ป่าชายเลนเพิ่มขึ้น	209	72.1	81	27.9
15. ป่าชายเลนที่มีความอุดมสมบูรณ์ลดลงมีผลกระทบต่อ การพังทลายของชายฝั่ง	222	76.6	68	23.4
16. การลดลงของป่าชายเลนมีผลต่ออัตราการเจริญเติบโตของ กุ้ง หอย ปู ปลาบริเวณชายฝั่ง	217	74.8	73	25.2
17. ป่าชายเลนที่เพิ่มขึ้นทำให้มีการเพิ่มจำนวนของสัตว์น้ำวัยอ่อนบริเวณชายฝั่งเพิ่มขึ้นด้วย	215	74.1	75	25.9
18. ปริมาณของสัตว์น้ำวัยอ่อนไม่เกี่ยวข้องกับการลดลงของพื้นที่ป่าชายเลน	143	49.3	147	50.7
19. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นแนวทางของการเก็บรักษาป่าชายเลนให้คงอยู่ยาวนานขึ้น	198	68.3	92	31.7
20. ป่าชายเลนที่เหลืออยู่บริเวณชายฝั่งควรเก็บรักษาไว้ไม่ให้มีการตัดทำลาย	231	79.7	59	20.3

ในการวิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้วิจัยได้วัดความรู้ตามองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทั้ง 4 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านพื้นที่ องค์ประกอบด้านการจัดการ องค์ประกอบด้านกิจกรรม และองค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม ส่วนความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนทั้ง 3 หลักการ คือ การใช้อย่างยั่งยืน การฟื้นฟู และการสงวน

เก็บรักษาไว้ เมื่อนำมาหาคะแนนเพื่อประเมินระดับความรู้พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 53.4 มีระดับความรู้อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ ระดับสูงร้อยละ 25.9 และระดับต่ำร้อยละ 20.7 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งมีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 ระดับความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน

ระดับความรู้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับต่ำ	60	20.7
ระดับปานกลาง	155	53.4
ระดับสูง	75	25.9
รวม	290	100

ส่วนที่ 3 การยอมรับทางความคิดในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การยอมรับทางความคิดในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศซึ่งในที่นี้หมายถึง การที่ประชาชนชุมชนชายฝั่งทะเลเขตบางขุนเทียน เห็นด้วยและได้ไตร่ตรองทางความคิดตามองค์ประกอบของการท่องเที่ยวทั้ง 4 ด้านคือ องค์ประกอบด้านพื้นที่ องค์ประกอบด้านการจัดการ องค์ประกอบด้านกิจกรรม และองค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนให้คงอยู่ยาวนานจนถึงรุ่นลูกรุ่นหลานตลอดไป มีรายละเอียดดังนี้

องค์ประกอบด้านพื้นที่

ทรัพยากรป่าชายเลนที่อยู่บริเวณชายฝั่งทะเลซึ่งเป็นทรัพยากรที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศชายฝั่งและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น (Identity or authentic or endemic or unique) โดยประชาชนมีความเห็นหรือยอมรับว่าทรัพยากรป่าชายเลนมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวสามารถก่อให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนมากยิ่งขึ้น รายละเอียดดังแสดงใน ตารางที่ 8 สรุปได้ดังนี้

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศส่งเสริมให้เกิดการอนุรักษ์ป่าชายเลน (ข้อ 1) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกินกว่าครึ่งหนึ่งเห็นด้วย (ร้อยละ 55.5) รองลงมา คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 35.5)

กลุ่มตัวอย่าง ไม่เห็นด้วยมีประมาณร้อยละ 8.9 สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อการอนุรักษ์ป่าชายเลน

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศสามารถสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ป่าชายเลนให้กับประชาชนในท้องถิ่นได้ (ข้อ 2) กลุ่มตัวอย่างประมาณครึ่งหนึ่งเห็นด้วย (ร้อยละ 49.3) รองลงมา คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 39.7) กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยมีประมาณ ร้อยละ 11.1 สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์ป่าชายเลน

การแสดงความคิดเห็นว่าท่านเป็นผู้หนึ่งที่เคยร่วมปลูกต้นไม้ป่าชายเลน (ข้อ 3) จากข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 86.2 เห็นด้วย ร้อยละ 10.4 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นไม่เห็นด้วยมีประมาณ (ร้อยละ 3.4) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยเป็นผู้ที่ร่วมปฏิบัติเกี่ยวกับการอนุรักษ์ป่าชายเลน

ป่าชายเลนเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาระบบนิเวศชายฝั่งได้เป็นอย่างดี (ข้อ 4) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย (ร้อยละ 49.0) รองลงมา คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 40.3) นอกนั้นไม่เห็นด้วยประมาณร้อยละ 10.7 สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ค่อนข้างเห็นด้วยว่าป่าชายเลนเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการศึกษาบบนิเวศชายฝั่ง

ป่าชายเลนบริเวณนี้เป็นทรัพยากรที่หายากควรมีการสงวนรักษาไว้ให้คงอยู่ในรุ่นลูกรุ่นหลานต่อไป (ข้อ 5) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามเห็นด้วย (ร้อยละ 45.5) รองลงมา คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 38.6) นอกนั้นไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 15.9) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าควรมีการอนุรักษ์ป่าชายเลนไว้

การดูแลรักษาและฟื้นฟูพื้นที่ป่าชายเลนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ข้อ 6) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามเห็นด้วย (ร้อยละ 45.2) รองลงมา คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 38.6) นอกนั้นไม่เห็นด้วยประมาณร้อยละ 16.2 สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการอนุรักษ์ป่าชายเลนช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ท่านเป็นผู้หนึ่งที่เคยบำรุงดูแลรักษาต้นไม้ป่าชายเลนให้สมบูรณ์แข็งแรง (ข้อ 7) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งเห็นด้วย (ร้อยละ 63.1) นอกนั้นก็กลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 36.9) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งยอมรับอนุรักษ์ป่าชายเลน

ตารางที่ 8 ระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศตามองค์ประกอบด้านพื้นที่

องค์ประกอบ ด้านพื้นที่	การยอมรับ (ร้อยละ)			
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ค่อยเห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ข้อ 1	35.5	55.5	7.9	1.0
ข้อ 2	39.7	49.3	9.7	1.4
ข้อ 3	10.4	86.2	2.8	0.6
ข้อ 4	40.3	49.0	8.6	2.1
ข้อ 5	38.6	45.5	13.8	2.1
ข้อ 6	38.6	45.2	13.1	3.1
ข้อ 7	1.0	62.1	6.9	30.0

องค์ประกอบด้านการจัดการ

การจัดการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบโดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม มีการจัดการที่ยั่งยืนครอบคลุมไปถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน โดยประชาชนมีความคิดเห็นหรือยอมรับว่าการจัดการท่องเที่ยวสามารถส่งผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนได้ มีรายละเอียดตามข้อคำถามดังแสดงใน ตารางที่ 9 สรุปได้ดังนี้

แผ่นป้ายคำขวัญเกี่ยวกับการอนุรักษ์ป่าชายเลนไม่สามารถสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ให้กับประชาชนในท้องถิ่น (ข้อ 8) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามเห็นด้วย (ร้อยละ 42.8) และไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 26.2) นอกนั้นเห็นด้วยประมาณร้อยละ 30.2 สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งเห็นว่าการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ไม่จำเป็นต้องใช้ป้ายคำขวัญ

คนในท้องถิ่นมีความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ของป่าชายเลนเป็นอย่างดี (ข้อ 9) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย (ร้อยละ 58.6) รองลงมา คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 25.9)

นอกนั้นกลุ่มตัวอย่างไม่ค่อยเห็นด้วย (ร้อยละ 11.4) และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 4.1) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าสี่ในห้ามีความคิดเห็นว่าคนในชุมชนมีความรู้เกี่ยวกับป่าชายเลน

การแสดงทางความคิดว่าท่านเป็นผู้หนึ่งที่มีส่วนในการให้ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ของป่าชายเลนให้กับนักท่องเที่ยว (ข้อ 10) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามส่วนเห็นด้วย (ร้อยละ 42.8) และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 40.0) นอกนั้นกลุ่มตัวอย่างไม่ค่อยเห็นด้วย (ร้อยละ 15.5) และไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 1.7) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งเคยเป็นผู้ที่ให้ความร่วมมือเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การจัดกิจกรรมที่น่าสนใจทำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่อื่นในครั้งต่อไป (ข้อ 11) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบสองในสามส่วนเห็นด้วย (ร้อยละ 62.1) และไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 34.5) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งเห็นด้วยว่ากิจกรรมท่องเที่ยวที่น่าสนใจจะทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่ได้บ่อยครั้งมากขึ้น

ท่านเป็นผู้หนึ่งที่เคยชักชวนให้คนต่างถิ่น (เพื่อน ญาติ หรือคนรู้จัก) ให้เดินทางเข้าไปท่องเที่ยวในพื้นที่ (ข้อ 12) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบสองในสามส่วนเห็นด้วย (ร้อยละ 62.1) และไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 34.5) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งเห็นด้วยที่มีการจัดการท่องเที่ยวขึ้นในท้องถิ่น

ตารางที่ 9 ระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศตามองค์ประกอบด้านการจัดการ

องค์ประกอบ ด้านการจัดการ	การยอมรับ (ร้อยละ)			
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ค่อยเห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ข้อ 8	26.2	42.8	26.2	4.0
ข้อ 9	25.9	58.6	11.4	4.1
ข้อ 10	40.0	42.8	15.5	1.7
ข้อ 11	2.4	62.1	1.0	34.5
ข้อ 12	2.4	62.1	1.0	34.5

องค์ประกอบด้านกิจกรรม

การจัดกิจกรรมท่องเที่ยวที่คำนึงถึงผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น มีการให้ความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสร้างความตระหนักและปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ป่าชายเลน เมื่อพิจารณาจากคำตอบรายข้อคำถามดังแสดงใน ตารางที่ 10 สรุปได้ดังนี้

การจัดกิจกรรมท่องเที่ยวควรคำนึงถึงผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของคนในชุมชน (ข้อ 13) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามเห็นด้วย (ร้อยละ 44.8) และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 40.4) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ค่อยเห็นด้วย (ร้อยละ 12.4) และไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 2.1) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าควรคำนึงถึงผลกระทบอันเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวในท้องถิ่น

กิจกรรมล่องเรือด้วยความเร็วสูงทำให้มีผลกระทบต่ออากาศและชายฝั่งเพิ่มมากขึ้น (ข้อ 14) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ค่อยเห็นด้วย (ร้อยละ 55.2) และไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 33.1) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วย (ร้อยละ 8.6) และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 3.1) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการจัดกิจกรรมล่องเรือ

การจัดกิจกรรมล่องเรือจะทำให้มีผลกระทบต่อการทำประมงขนาดเล็ก (การเลี้ยงหอย การทำโปงพาง) (ข้อ 15) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ค่อยเห็นด้วย (ร้อยละ 53.4) และไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 32.4) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วย (ร้อยละ 11.4) และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 2.8) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการจัดกิจกรรมล่องเรือ

คนในท้องถิ่นสามารถเป็นมัคคุเทศก์ที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ป่าชายเลนได้ (ข้อ 16) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามเห็นด้วย (ร้อยละ 44.5) และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 35.5) กลุ่มตัวอย่างไม่ค่อยเห็นด้วย (ร้อยละ 16.9) และไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 3.1) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าคนในท้องถิ่นสามารถเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้

ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ป่าชายเลนให้กับนักท่องเที่ยว (ข้อ 17) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบสองในสามเห็นด้วย (ร้อยละ 62.1) รองลงมาคือไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 34.5) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามไม่ได้ร่วมปฏิบัติในกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ตารางที่ 10 ระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศตามองค์ประกอบด้านกิจกรรม

องค์ประกอบ ด้านกิจกรรม	การยอมรับ (ร้อยละ)			
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ค่อยเห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ข้อ 13	40.7	44.8	12.4	2.1
ข้อ 14	3.1	8.6	55.2	33.1
ข้อ 15	2.8	11.4	53.4	32.4
ข้อ 16	35.5	44.5	16.9	3.1
ข้อ 17	1.0	62.1	2.4	34.5

องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม

การท่องเที่ยวที่คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่นในการบำรุงรักษาทรัพยากรป่าชายเลนและการร่วมกันเผยแพร่ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเพื่อก่อให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน โดยมีรายละเอียดดังแสดงใน ตารางที่ 11 สรุปได้ดังนี้

ปัจจุบันสมาชิกในชุมชนขาดความร่วมมือในด้านการรักษาสภาพแวดล้อมป่าชายเลน (ข้อ 18) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสาม เห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 43.8) และเห็นด้วย (ร้อยละ 37.2) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 19.0) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามเห็นว่าสมาชิกในชุมชนไม่ได้ร่วมมือกันอนุรักษ์ป่าชายเลน

สมาชิกในชุมชนยังคงทิ้งขยะในที่สาธารณะ (ข้อ 19) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามเห็นด้วยอย่างยิ่ง และเห็นด้วย (ร้อยละ 41.0) ส่วนที่ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 17.9) สรุปว่าสมาชิกในชุมชนไม่ค่อยให้ความร่วมมือกันอนุรักษ์ป่าชายเลน

ท่านเป็นผู้หนึ่งในชุมชนที่ให้ความร่วมมือในการรักษาสภาพแวดล้อมป่าชายเลนบริเวณนี้เป็นอย่างดี (ข้อ 20) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย (ร้อยละ 58.3) และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 31.7) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 10.0) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าคนในชุมชนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติเพื่ออนุรักษ์ป่าชายเลน

ท่านเคยร่วมเก็บขยะบริเวณลำคลอง (ข้อ 21) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามเห็นด้วย (ร้อยละ 79.3) รองลงมา คือ ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 17.2) สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าเคยได้มีส่วนร่วมอนุรักษ์ป่าชายเลนในท้องถิ่น

เจ้าหน้าที่ของรัฐท่านนั้นควรจะมีการเผยแพร่กิจกรรมท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น (ข้อ 22) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามเห็นด้วย (ร้อยละ 48.3) และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 33.1) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 8.6) สรุปว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐท่านนั้นที่จะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

คนในชุมชนควรร่วมมือในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว (ข้อ 23) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าหนึ่งในสามเห็นด้วย (ร้อยละ 49.7) และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 33.8) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 16.6) สรุปว่าคนในชุมชนให้ความร่วมมือกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในท้องถิ่น

ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ทำให้ความร่วมมือในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว (ข้อ 24) จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย (ร้อยละ 52.8) และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 32.4) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ 14.8) สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าได้มีส่วนร่วมปฏิบัติในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว

ตารางที่ 11 ระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศตามองค์ประกอบการมีส่วนร่วม

องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม	การยอมรับ (ร้อยละ)			
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ค่อยเห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ข้อ 18	43.8	37.2	15.5	3.5
ข้อ 19	41.0	41.0	13.1	4.8
ข้อ 20	31.7	58.3	9.3	0.7
ข้อ 21	2.8	79.3	0.7	17.2
ข้อ 22	33.1	48.3	16.2	2.4
ข้อ 23	33.8	49.7	12.1	4.5
ข้อ 24	32.4	52.8	11.4	3.4

ผลการศึกษาจากตารางที่ 12 ระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ร้อยละ 64.1 มีการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับปานกลาง รองลงมา คือ การยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับต่ำคิดเป็นร้อยละ 19.3 และการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 16.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 ระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ระดับการยอมรับ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับต่ำ	56	19.3
ระดับปานกลาง	186	64.1
ระดับสูง	48	16.6
รวม	290	100.0

ส่วนที่ 4 ข้อมูลการกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวและข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในพื้นที่

4.1 การกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวในพื้นที่

การกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวในพื้นที่ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 64.3 กำหนดว่าการท่องเที่ยวในพื้นที่เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งเป็นอันดับ 1 อันดับ 2 คือรูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาในแหล่งธรรมชาติและรักษาระบบนิเวศร้อยละ 53.5 และอันดับ 3 คือรูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจร้อยละ 58 (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของการกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวในพื้นที่

รูปแบบ	ลำดับที่ 1		ลำดับที่ 2		ลำดับที่ 3	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
การท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง (n=227)	146	64.3	37	16.3	44	19.4
การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาในแหล่งธรรมชาติและรักษาระบบนิเวศ (n=187)	55	29.4	100	53.5	32	17.1
การท่องเที่ยวเพื่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น (n=237)	54	22.8	69	29.1	114	48.1
การท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นทางด้านกิจกรรมนันทนาการ (n=115)	19	16.5	58	50.4	38	33.1
การท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ (n=107)	18	16.8	27	25.2	62	58.0

การกำหนดรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศซึ่งเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง รูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาในแหล่งธรรมชาติและรักษาระบบนิเวศ และรูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น ได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 59 ยอมรับการท่องเที่ยวในรูปแบบอื่น (ตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 การกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวแบบเชิงนิเวศ

รูปแบบ	คน	ร้อยละ
การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	119	41.0
การท่องเที่ยวแบบอื่น ๆ	171	59.0

4.2 ข้อมูลความคิดเห็นจากปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่

จากการวิจัยกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมีปัญหามากที่สุดถึงร้อยละ 36.9

รองลงมาคือมีปัญหากร้อยละ 34.1 มีปัญหาปานกลางร้อยละ 20.7 มีปัญหาน้อยร้อยละ 8.0 และมีเพียงร้อยละ 0.3 ที่มีความเห็นว่าไม่มีปัญหา (ตารางที่ 15)

ตารางที่ 15 ระดับการมีปัญหาในการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่

ระดับปัญหา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	1	0.3
น้อย	23	8.0
ปานกลาง	60	20.7
มาก	99	34.1
มากที่สุด	107	36.9
รวม	290	100

ในการวิเคราะห์ปัญหาโดยแบ่งออกเป็น 4 ด้านตามองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีผลดังนี้

ปัญหาเกี่ยวกับพื้นที่ท่องเที่ยว

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นปัญหาเกี่ยวกับพื้นที่ท่องเที่ยว โดยเฉพาะ ป่าชายเลนเสื่อมโทรมและปัญหาขยะมีระดับปัญหามากที่สุด ส่วนปัญหาน้ำเสีย เพิ่มมากขึ้น เสียงดังมากขึ้น จำนวนนกน้อยลง ถนนมีฝุ่นละอองมากกว่าเดิม และจำนวนสัตว์น้ำ (กุ้ง หอย ปู ปลา และโลมา) น้อยลง มีระดับปัญหามาก (ตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาด้านพื้นที่

ปัญหาเกี่ยวกับด้านพื้นที่	ความคิดเห็น (ร้อยละ)				ระดับปัญหา
	1	2	3	4	
- ประชาชนเล่นเสื่อมโทรมมากยิ่งขึ้น	1.0	12.8	19.0	67.2	มีปัญหามากที่สุด
- ปัญหาขยะมากขึ้นกว่าเดิม	0.0	13.4	29.7	56.9	มีปัญหามากที่สุด
- ปัญหาน้ำเสียเพิ่มมากขึ้น	0.0	19.7	31.7	48.6	มีปัญหามาก
- เสียงดังมากขึ้น	3.4	19.7	37.6	39.3	มีปัญหามาก
- จำนวนนกน้อยลง	4.8	20.0	32.8	42.4	มีปัญหามาก
- ถนนมีฝุ่นละอองมากขึ้นกว่าเดิม	6.5	16.2	31.7	45.5	มีปัญหามาก
- จำนวนสัตว์น้ำ (กุ้ง หอย ปู ปลาและโลมา) น้อยลง	7.9	20.0	35.1	37.0	มีปัญหามาก

ปัญหาด้านการจัดการท่องเที่ยว

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านการจัดการท่องเที่ยวมีระดับปัญหามาก คือ ปัญหาไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในพื้นที่ รัฐและเอกชนไม่สนับสนุนด้านการเงิน ในการจัดการท่องเที่ยว (ตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาด้านการจัดการ

ปัญหาเกี่ยวกับด้านการจัดการ	ความคิดเห็น (ร้อยละ)				ระดับปัญหา
	1	2	3	4	
ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในพื้นที่	5.5	19.3	48.3	26.9	มีปัญหามาก
รัฐไม่สนับสนุนด้านเงินทุน	6.6	15.9	45.5	32.1	มีปัญหามาก
เอกชนไม่สนับสนุนด้านเงินทุน	6.9	18.6	47.9	26.6	มีปัญหามาก

ปัญหาด้านกิจกรรมท่องเที่ยว

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่าปัญหาด้านกิจกรรมท่องเที่ยวมีระดับปัญหามาก คือ การจัดกิจกรรมไม่น่าประทับใจ นักท่องเที่ยวไม่ได้รับความรู้ในการร่วมทำกิจกรรมท่องเที่ยว การจัดกิจกรรมล่องเรือด้วยความเร็วทำให้เกิดการกัดเซาะชายฝั่งมากขึ้น และการจัดกิจกรรมล่องเรือทำให้เกิดผลกระทบต่อการทำประมงขนาดเล็ก (ตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาด้านกิจกรรม

ปัญหาเกี่ยวกับด้านกิจกรรม	ความคิดเห็น (ร้อยละ)				ระดับปัญหา
	1	2	3	4	
- การจัดกิจกรรมไม่น่าประทับใจ	6.2	26.6	43.1	24.1	มีปัญหามาก
- นักท่องเที่ยวไม่ได้รับความรู้ในการร่วมทำกิจกรรมท่องเที่ยว	4.5	25.9	47.9	21.7	มีปัญหามาก
-การจัดกิจกรรมล่องเรือด้วยความเร็วทำให้เกิดการกัดเซาะชายฝั่งมากขึ้น	3.8	26.6	42.1	27.6	มีปัญหามาก
- การจัดกิจกรรมล่องเรือทำให้เกิดผลกระทบต่อการทำประมงขนาดเล็ก	5.2	23.4	42.1	29.3	มีปัญหามาก

ปัญหาด้านการมีส่วนร่วม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่าปัญหาด้านการมีส่วนร่วมมีระดับปัญหามาก คือ คนในชุมชนไม่ให้ความร่วมมือเพื่อรักษาสภาพแวดล้อม รัฐไม่ให้การสนับสนุนการท่องเที่ยว และเอกชนไม่ให้ความร่วมมือในการสนับสนุนการท่องเที่ยวในท้องถิ่น (ตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาด้านการมีส่วนร่วม

ข้อความ	ความคิดเห็น (จำนวน/ ร้อยละ)				ระดับปัญหา
	1	2	3	4	
- คนในชุมชนไม่ให้ความร่วมมือเพื่อรักษาสภาพแวดล้อม	13/ 4.5	78/ 26.9	124/ 42.8	75/ 25.9	มีปัญหามาก
- รัฐไม่ให้การสนับสนุนการท่องเที่ยว	19/ 6.6	65/ 22.4	117 /40.3	89/ 30.7	มีปัญหามาก
- เอกชนไม่ให้ความร่วมมือในการสนับสนุนการท่องเที่ยวในพื้นที่	15/ 5.2	62/ 21.4	130/ 44.8	83/ 28.6	มีปัญหามาก

ส่วนข้อเสนอแนะในแก้ปัญหามีผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นคณะกรรมการชุมชนที่เสนอว่า ควรมีการปลูกป่าชายเลนเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้มีความสวยงาม และพัฒนาพื้นที่ป่าของชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานไว้ 8 สมมติฐาน เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระ ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน ระดับรายได้ส่วนบุคคลต่อปี ตำแหน่งทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การร่วมกิจกรรมท่องเที่ยว ระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และระดับความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน กับตัวแปรตามคือ การยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผลการทดสอบสมมติฐานมีดังนี้

สมมติฐานที่ 1 เพศมีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการวิจัยเพื่อหาความแตกต่างกันของตัวแปรเพศ ว่ามีผลต่อการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกันจำแนกตามเพศดังนี้ (ตารางที่ 20) กลุ่มตัวอย่าง คือ เพศชาย มากกว่าครึ่งหนึ่งมีการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 58.9 รองลงมาคือการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 22.8 และการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 18.4 ส่วนเพศหญิงกลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามส่วนมีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 70.5 การยอมรับระดับสูงเท่ากับ ร้อยละ 15.2 และการยอมรับระดับต่ำเท่ากับ ร้อยละ 14.4 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับทางความคิดของเพศชาย มีค่าเท่ากับ 65.1 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.72 คะแนน สำหรับเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยการยอมรับทางความคิดเท่ากับ 65.4 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.13 คะแนน เมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significant : Sig.) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.667 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าไม่แตกต่างอย่างนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือเพศไม่มีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ตารางที่ 20 ความแตกต่างระหว่างเพศกับระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	ระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ				ค่าเฉลี่ย (คะแนน)	S.D. (คะแนน)	ค่าสถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม			P	Sig.
ชาย	22.8	58.9	18.4	100	65.1	5.72	0.431	0.667
หญิง	15.2	70.5	14.4	100	65.4	5.13		

สมมติฐานที่ 2 อายุมีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการวิจัยเพื่อหาความแตกต่างระหว่างอายุที่มีผลต่อการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำแนกตามช่วงอายุที่กำหนด (ตารางที่ 21) กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 31 ปีมีระดับการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 72.3 รองลงมาคือการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 15.7 และการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 12.0 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุระหว่าง 31-40 ปีกลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองในสามส่วนมีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 66.1 รองลงมาคือการยอมรับระดับต่ำเท่ากับ ร้อยละ 18.6 และการยอมรับระดับสูงเท่ากับ 15.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุระหว่าง 41-50 ปีมากกว่าครึ่งหนึ่งมีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 56.6 รองลงมาคือการยอมรับระดับต่ำเท่ากับ ร้อยละ 26.5 และการยอมรับระดับสูงเท่ากับ 16.8 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไปมากกว่าสองในสามส่วนมีระดับการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 65.7 รองลงมาคือการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 20.0 และการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 14.3 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับทางความคิดของ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่า 31 ปี มีค่าเท่ากับ 65.9 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.01 คะแนน สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุระหว่าง 31-40 ปี มีค่าเฉลี่ยการยอมรับทางความคิดเท่ากับ 66.0 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 4.95 คะแนน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุอยู่ในช่วง 41-50 ปี มีค่าเท่ากับ 64.1 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 6.02 คะแนน และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 66.2 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 4.87 คะแนนเมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significant : Sig.) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.056 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทาง

สถิติที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าไม่แตกต่างอย่างนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคืออายุไม่มีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ตารางที่ 21 ความแตกต่างระหว่างอายุกับระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	ระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ				ค่าเฉลี่ย (คะแนน)	S.D. (คะแนน)	ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ย	
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม			Welch	Sig.
< 31 ปี	12.0	72.3	15.7	100	65.9	5.01	3.068	0.056
31 – 40 ปี	18.6	66.1	15.3	100	66.0	4.95		
41 – 50 ปี	26.5	56.6	16.8	100	64.1	6.02		
> 50 ปีขึ้นไป	14.3	65.7	20.0	100	66.2	4.87		

สมมติฐานที่ 3 ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนมีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการวิจัยเพื่อหาความแตกต่างระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน กับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำแนกตามช่วงระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่กำหนดไว้ (ตารางที่ 22) กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนต่ำกว่าและเท่ากับ 20 ปีมีระดับการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 71.4 และการยอมรับระดับสูงเท่ากับระดับต่ำ คือ ร้อยละ 14.3 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนระหว่าง 21 – 30 ปีมากกว่าครึ่งหนึ่งมีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 62.2 รองลงมาก็คือการยอมรับระดับสูงเท่ากับ ร้อยละ 23.0 และการยอมรับระดับต่ำเท่ากับ ร้อยละ 14.9 กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนระหว่าง 31 – 40 ปีมากกว่าสองในสามส่วนมีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 72.2 มีการยอมรับระดับต่ำเท่ากับ ร้อยละ 14.8 และการยอมรับระดับสูงเท่ากับ ร้อยละ 13.0 กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนระหว่าง 41 - 50 ปีมีระดับการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 57.3 รองลงมาก็คือการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 30.5 และการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 12.2 และกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในชุมชนมากกว่า 50 ปีขึ้นไป มีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 58.3 รองลงมาก็คือการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 25.0 และการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 16.7 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับทางความคิดของ กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนน้อยกว่า 21 ปี มีค่าเท่ากับ 65.9 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.01 คะแนน สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาฯระหว่าง 21 – 30 ปี มีค่าเฉลี่ยการยอมรับทางความคิด เท่ากับ 66.3 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.24 คะแนน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาฯอยู่ในช่วง 31 – 40 ปี มีค่าเท่ากับ 65.4 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.01 คะแนน กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาฯอยู่ในช่วง 41 – 50 ปี มีค่าเท่ากับ 63.5 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.91 คะแนน และกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาฯมากกว่า 50 ปีขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 66.0 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.37 คะแนน

เมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significant : Sig.) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.015 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนมีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การเปรียบเทียบการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเป็นรายคู่ (ตารางที่ 23) พบว่าประชาชนในชุมชนชายฝั่งทะเลเขตบางขุนเทียนที่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่อยู่ในช่วงระยะเวลา น้อยกว่า 21 ปี ช่วงระยะเวลา 21 – 30 ปี และมากกว่า 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในช่วงระยะเวลา 41 – 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 22 ความแตกต่างระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับระดับการยอมรับทางความคิด
ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่าง

ระยะเวลาที่ อาศัยอยู่ใน ชุมชน	ระดับการยอมรับ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ				ค่าเฉลี่ย (คะแนน)	S.D. (คะแนน)	ค่าสถิติทดสอบความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ย	
	ต่ำ	ปาน กลาง	สูง	รวม			P	Sig.
	< 21 ปี	14.3	71.4	14.3	100	65.9	5.03	3.152
21 – 30 ปี	14.9	62.2	23.0	100	66.3	5.24		
31 – 40 ปี	14.8	72.2	13.0	100	65.4	5.01		
41 – 50 ปี	30.5	57.3	12.2	100	63.6	5.92		
> 50 ปีขึ้นไป	16.7	58.3	25.0	100	66.0	5.36		

ตารางที่ 23 การเปรียบเทียบการยอมรับทางความคิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรายคู่ จำแนกตาม
ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน

ระยะเวลาที่อาศัย อยู่ในชุมชน	< 21 ปี	21 – 30 ปี	31 – 40 ปี	41 – 50 ปี	> 50 ปีขึ้นไป
< 21 ปี					
21 – 30 ปี					
31 – 40 ปี					
41 – 50 ปี					
> 50 ปีขึ้นไป					
			0.001*	0.012*	
	0.043*				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 4 รายได้มีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการวิจัยเพื่อหาความแตกต่างระหว่างรายได้ ที่มีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำแนกตามช่วงรายได้ที่กำหนดไว้ (ตารางที่ 24) กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่าและเท่ากับ 60,000 บาท/ปี มีระดับการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 62.9 รองลงมา คือ การยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 27.4 และการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 9.7 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงรายได้ระหว่าง 60,001 – 90,000 บาท/ปี กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งมีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 62.8 รองลงมาคือการยอมรับระดับสูงเท่ากับ ร้อยละ 20.4 และการยอมรับระดับต่ำเท่ากับ 16.8 กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงรายได้ระหว่าง 90,001 – 120,000 บาท/ปี มีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 61.8 และมีการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 19.7 และการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 18.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้มากกว่า 120,000 บาท/ปี มากกว่าสองในสามส่วนมีระดับการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 74.4 การยอมรับระดับสูงเท่ากับระดับต่ำ ร้อยละ 12.8 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับทางความคิดของ กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้น้อยกว่า 60,000 บาท/ปี มีค่าเท่ากับ 63.7 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.88 คะแนน สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ระหว่าง 60,001 – 900,000 บาท/ปี มีค่าเฉลี่ยการยอมรับทางความคิดเท่ากับ 65.6 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.62 คะแนน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้อยู่ในช่วง 90,001 – 120,000 บาท/ปี มีค่าเท่ากับ 65.8 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.13 คะแนน และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้มากกว่า 120,000 บาท/ปีขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 65.6 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 4.52 คะแนน เมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significant : Sig.) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.092 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าไม่แตกต่างอย่างนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือรายได้ไม่มีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ตารางที่ 24 ความแตกต่างระหว่างรายได้กับระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้	ระดับการยอมรับ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ				ค่าเฉลี่ย (คะแนน)	S.D. (คะแนน)	ค่าสถิติทดสอบความ แตกต่างของค่าเฉลี่ย	
	ต่ำ	ปาน กลาง	สูง	รวม			P	Sig.
≤60,000 บาท/ปี	27.4	62.9	9.7	100	63.7	5.88	2.171	0.092
60,001 – 90,000 บาท/ปี	16.8	62.8	20.4	100	65.6	5.62		
90,001 – 120,000 บาท/ปี	19.7	61.8	18.4	100	65.8	5.13		
> 120,000 บาท/ปี	12.8	74.4	12.8	100	65.6	4.52		

สมมติฐานที่ 5 ตำแหน่งทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการวิจัยเพื่อหาความแตกต่างระหว่างตำแหน่งทางสังคมที่มีผลต่อการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำแนกตามตำแหน่งที่กำหนดไว้ (ตารางที่ 25) กลุ่มตัวอย่าง คือ คณะกรรมการชุมชน มีระดับการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 53.3 รองลงมาคือการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 31.7 และการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 15.0 ส่วนกลุ่มตัวอย่างของผู้ประกอบการมากกว่าสองในสามส่วนมีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 73.3 การยอมรับระดับต่ำเท่ากับ ร้อยละ 20 และการยอมรับระดับสูงเท่ากับ 6.7 และการยอมรับของประชาชนในชุมชนมีระดับการยอมรับปานกลาง ร้อยละ 66.0 รองลงมาคือการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 19.3 และการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 16.6 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับทางความคิดของ กลุ่มตัวอย่างที่มีตำแหน่งทางสังคมเป็น คณะกรรมการชุมชน มีค่าเท่ากับ 67.0 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.89 คะแนน สำหรับกลุ่มตัวอย่างของผู้ประกอบการฯ มีค่าเฉลี่ยการยอมรับทางความคิดเท่ากับ 64.5 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 4.73 คะแนน และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนทั่วไป มีค่าเท่ากับ 64.8 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.33 คะแนน เมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significant : Sig.) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.017 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้

0.05 แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือตำแหน่งทางสังคมมีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การเปรียบเทียบการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับตำแหน่งทางสังคมเป็นรายคู่ (ตารางที่ 26) พบว่าประชาชนในชุมชนชายฝั่งทะเลเขตบางขุนเทียนที่มีสถานภาพทางสังคมเป็นคณะกรรมการชุมชนมีการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพทางสังคมเป็นผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในพื้นที่และประชาชนทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 25 ความแตกต่างระหว่างตำแหน่งทางสังคมกับระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่าง

ตำแหน่งทางสังคม	ระดับการยอมรับ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ				ค่าเฉลี่ย (คะแนน)	S.D. (คะแนน)	ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่างของ ค่าเฉลี่ย	
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม			P	Sig.
คณะกรรมการชุมชน	15.0	53.3	31.7	100	67.0	5.89	4.114	0.017
ผู้ประกอบการ	20.0	73.3	6.7	100	64.5	4.73		
ประชาชนทั่วไป	20.5	66.0	66.0	100	64.8	5.33		

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบการยอมรับทางความคิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรายคู่ จำแนกตามตำแหน่งทางสังคม

ตำแหน่งทางสังคม	คณะกรรมการชุมชน	ผู้ประกอบการ	ประชาชนทั่วไป
คณะกรรมการชุมชน	] 0.042*	] 0.006*	
ผู้ประกอบการ			
ประชาชนทั่วไป			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 6

การเคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวมีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการวิจัยเพื่อหาความแตกต่างระหว่างการเคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยว ที่มีผลต่อการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ตารางที่ 27) กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวมีระดับการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 69.2 รองลงมาคือการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 17.0 และการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 13.8 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 60.6 การยอมรับระดับสูงเท่ากับ ร้อยละ 25.8 และการยอมรับระดับต่ำเท่ากับ ร้อยละ 13.6 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับทางความคิดของ กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยร่วมกิจกรรมท่องเที่ยว มีค่าเท่ากับ 64.9 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.34 คะแนน สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เคยร่วมกิจกรรมท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยการยอมรับทางความคิดเท่ากับ 66.4 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.71 คะแนน เมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significant : Sig.) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.048 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือการเคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวมีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ตารางที่ 27 ความแตกต่างระหว่างการเคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวกับการยอมรับทางความคิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่าง

การเคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยว	ระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ				ค่าเฉลี่ย (คะแนน)	S.D. (คะแนน)	ค่าสถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม			P	Sig.
ไม่เคย	20.1	66.1	13.8	100	64.9	5.34	1.987	0.048
เคย	16.7	57.3	25.8	100	66.4	5.71		

สมมติฐานที่ 7

การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการวิจัยเพื่อหาแตกต่างระหว่างการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ที่มีผลต่อการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำแนกตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (ตารางที่ 28) กลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศระดับต่ำ มีระดับการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 73.8 รองลงมาคือการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 19.0 และการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 7.1 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับปานกลางส่วนใหญ่มีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 59.6 การยอมรับระดับต่ำเท่ากับ ร้อยละ 22.2 และการยอมรับระดับสูงเท่ากับ 18.1 และการยอมรับของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศระดับสูง มีระดับการยอมรับปานกลาง ร้อยละ 62.9 รองลงมาคือการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 31.4 และการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 5.7 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับทางความคิดของ กลุ่มตัวอย่างที่ระดับการรับรู้ข่าวสารต่ำ มีค่าเท่ากับ 64.8 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 4.20 คะแนน สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ข่าวสารระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยการยอมรับทางความคิดเท่ากับ 64.9 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.91 คะแนน และกลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ข่าวสารระดับสูง มีค่าเท่ากับ 67.8 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.24 คะแนน เมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significant : Sig.) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.010 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือระดับการรับรู้ข่าวสารมีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การเปรียบเทียบการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรายคู่ (ตารางที่ 29) พบว่ากลุ่มตัวอย่างของประชาชนในชุมชนชายฝั่งทะเลเขตบางขุนเทียนที่มีระดับการรับรู้ข่าวสารในระดับสูง มีการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการรับรู้ข่าวสารระดับปานกลางและระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 28 ความแตกต่างระหว่างการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับการยอมรับการ
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่าง

การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	ระดับการยอมรับ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ				ค่าเฉลี่ย (คะแนน)	S.D. (คะแนน)	ค่าสถิติทดสอบความ แตกต่างของค่าเฉลี่ย	
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม			Welch	Sig.
ระดับต่ำ	19.0	73.8	7.1	100	64.8	4.19	5.098	0.010
ระดับปานกลาง	22.2	59.6	18.1	100	64.9	5.91		
ระดับสูง	5.7	62.9	31.4	100	67.8	5.24		

ตารางที่ 29 เปรียบเทียบการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรายคู่ จำแนกตาม
สถานภาพทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับต่ำ	ระดับปานกลาง	ระดับสูง
ระดับต่ำ	64.7	4.19			
ระดับปานกลาง	64.9	5.91			
ระดับสูง	67.8	5.24		0.011*	0.019*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 8

ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนมีผลต่อการ
ยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการวิจัยเพื่อหาความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์
ทรัพยากรป่าชายเลนที่มีผลต่อการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำแนกตามระดับที่กำหนดไว้ (ตาราง
ที่ 30) กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ในระดับต่ำ มีระดับการยอมรับอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 61.7
รองลงมาคือการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 35.0 และการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 3.3 ส่วนกลุ่ม

ตัวอย่างที่มีความรู้ในระดับปานกลางส่วนใหญ่มีการยอมรับระดับปานกลาง ร้อยละ 62.6 การยอมรับระดับต่ำเท่ากับ ร้อยละ 20.6 และการยอมรับระดับสูงเท่ากับ 16.8 และกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ระดับสูงมีการยอมรับปานกลาง ร้อยละ 69.3 รองลงมาคือการยอมรับระดับสูง ร้อยละ 26.7 และการยอมรับระดับต่ำ ร้อยละ 4.0 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับทางความคิดของ กลุ่มตัวอย่างที่ระดับความรู้ต่ำ มีค่าเท่ากับ 62.4 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.46 คะแนน สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยการยอมรับทางความคิดเท่ากับ 65.1 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.37 คะแนน และกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ระดับสูง มีค่าเท่ากับ 67.7 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 4.40 คะแนน เมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significant : Sig.) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือระดับความรู้มีผลต่อการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การเปรียบเทียบการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับระดับความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรายคู่ (ตารางที่ 31) พบว่ากลุ่มตัวอย่างของประชาชนในชุมชนชายฝั่งทะเลเขตบางขุนเทียนที่มีระดับความรู้ในระดับสูง มีการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ระดับปานกลางและระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 30 ความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนกับการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับความรู้เกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศและ การอนุรักษ์ป่าชายเลน	ระดับการยอมรับ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ				ค่าเฉลี่ย (คะแนน)	S.D. (คะแนน)	ค่าสถิติทดสอบ ความแตกต่างของ ค่าเฉลี่ย	
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	รวม			P	Sig.
ระดับต่ำ	35.0	61.7	3.3	100	62.4	5.46	18.134	0.000
ระดับปานกลาง	20.6	62.6	16.8	100	65.1	5.37		
ระดับสูง	4.0	69.3	26.7	100	67.7	4.40		

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบการยอมรับทางความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรายคู่ จำแนกตามระดับความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน

ตำแหน่งทางสังคม	ระดับต่ำ	ระดับปานกลาง	ระดับสูง
ระดับต่ำ			
ระดับปานกลาง	]	]	]
ระดับสูง	0.000*	0.000*	0.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อวิจารณ์

จากการทดสอบสมมติฐานปรากฏว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ 3 สมมติฐาน กล่าวคือ เพศ อายุและรายได้ ไม่มีผลต่อการยอมรับทางความคิดของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ส่วนปัจจัยเกี่ยวกับ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน ตำแหน่งทางสังคม การเคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยว การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ซึ่งมีข้อวิจารณ์ดังนี้

1. ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนต่างกันมีผลทำให้การยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับการศึกษาของ สิรินาถ (2537) ระยะเวลาที่อยู่อาศัยมีผลต่อการยอมรับระบบบำบัดน้ำเสียในครัวเรือนของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองนครปฐม

2. ตำแหน่งทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในพื้นที่ (โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็น คณะกรรมการชุมชน ผู้ประกอบการ และประชาชนทั่วไป) มีความสัมพันธ์กับระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ โดยสอดคล้องกับการศึกษาของ ภาวณี (2529) ที่พบว่าประชาชนที่มีตำแหน่งในชุมชนมีการยอมรับในบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านมากกว่าประชาชนที่ไม่ได้ดำรงตำแหน่งในชุมชน

3. การเคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวต่างถิ่นมีผลต่อการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่างถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เพ็ญพิมล (2545) ที่พบว่าประสบการณ์ทำงานมีความสัมพันธ์กับการยอมรับการเปลี่ยนเป็นองค์กรมหาชน ของข้าราชการกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ ในการวิจัยครั้งนี้การมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวก็คือการเคยร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวมาก่อน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวมีระดับการยอมรับสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยร่วมกิจกรรมท่องเที่ยว ซึ่งอาจเป็นเพราะประสบการณ์ที่เคยได้ร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวทำให้เกิดการยอมรับว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาชุมชน เพิ่มรายได้ สร้างอาชีพให้เกิดขึ้นในชุมชนและทำให้ประชาชนมีความร่วมมือในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น

4. การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่างถิ่น มีระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่างถิ่น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ โดยสอดคล้องกับการศึกษาของชนานันท์ (2543) พบว่าการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตที่ตัดต่อพันธุกรรม (GMOs) มีความสัมพันธ์กับการยอมรับบริโภคสิ่งมีชีวิตที่ตัดต่อพันธุกรรม (GMOs) อย่างไรก็ดี จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งแสดงว่าการรับรู้ข่าวสารของประชาชนในชุมชนชายฝั่งทะเล เขตบางขุนเทียนยังต้องมีการเผยแพร่สิ่งใหม่ ๆ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้แก่ประชาชน ซึ่งต้องสามารถดึงดูดความสนใจของประชาชนในการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้

5. ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนต่างถิ่น มีระดับการยอมรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ต่างถิ่น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับการศึกษาของ กัลยา (2544) ที่พบว่า ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการบริหารบ้านเมืองและสังคมที่ดีในระดับสูง มีการยอมรับรูปแบบการจัดองค์กรทางสังคมแบบใหม่ตามหลักการบ้านเมืองและสังคมที่ดีในองค์กรภาครัฐมากกว่า อย่างไรก็ตามในการวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้ที่มีความรู้ในระดับสูง มีระดับการยอมรับมากกว่าผู้ที่มีความรู้ในระดับปานกลางและระดับต่ำ อาจเป็นเพราะว่าบุคคลที่มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนั้นได้เป็นอย่างดี สามารถถ่ายทอดให้กับผู้อื่นได้ จะต้องเข้าใจถึงเหตุผลความจำเป็น แนวทางปฏิบัติ และมีความเชื่อมั่นต่อการยอมรับว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สามารถที่นำไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดการพัฒนาในชุมชน และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นได้